

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΝΕΡΑΤΔΕΣ

Δ'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὰ παφάσιν τῆς ταβέρνας τὰ είχαν κλειστά. Δημόσιοι ὑπάλληλοι, βλέπετε, δὲν μποροῦσαν νὰ πάνε ἐπίσημα στὴν ταβέρνα. Ή πόρτα δομοῦς ἦταν μισάνοιχτη. Καὶ γιὰ τὴν πελατεῖα καὶ γιὰ νὰ τοὺς βλέπει ὁ κόσμος, λίγο, νὰ γλεντοῦν. Τὰ κλειστά παράθυρα ἀρκοῦσαν γιὰ τὴν τάξη τῶν πραγμάτων.

Ο Μῆτος ἦταν μάστορας σ' αὐτά! . . .

"Ἐφαγαν, ξιαν, ξέσκασαν. Θυμήθηκαν διάφορα ἀστεῖα. Εἴτε καθένας καὶ τὸ τραγούδιον δάκι του. Κάπιος πρότεινε τότε νὰ φέρουν μπουζούκια καὶ βιολί. Νὰ καλέσουν τὸν Πατσαντζῆ ποιὲς ξπάτες καὶ νόμιμες πώς κάπει δοξαφία ἡταν μαχαιριά καὶ σ' γλυκόσφαξ... "Αλλ' αὐτὸς θεωρήσεις πολύ, γιὰ τὴ διαγωγὴ καὶ σοβαρότητα ἀνθρώπων... ὑπαλλήλων.

Περιφρίστηκαν λοιπὸν στὰ τραγούδια τους:

Μέσ' στὴν **'Αγιά Παρασκευή'** **Κομάται** κι' ὀνειρεύεται
Κομάται ἡ κόση μοναχή, **Και** βλέπει πώς παντρεύεται.

Ἐφέρουν κατόταν καὶ κάνα-διὸν γόρδους. Χορέψουν καὶ μερικοῖς χοροῖς ἀστικοὺς τοῦ χωριοῦ:

Παπαδοπούλη — μωρὲ παπᾶ,
παπαδοπούλη τοῦ παπᾶ,
παπαδοπούλη τοῦ παπᾶ
ἄγαπα με κι' ἔμένα.

Μή σου τὸν κά — μωρὲ παπᾶ,
μή σου τὸν κάνων τὸν παπᾶ,
μή σου τὸν κάνων τὸν παπᾶ,
χωρὶς μαλλά καὶ γένεια...

Ἐπειτα θυμηθηρων διάφορα τῆς ὑπηρεσιακῆς ζωῆς τοῦ ἐπεισόδιου. Απάνω στοὺς καπνούς καὶ τὰ κέρια τοῦ κρασιοῦ θυμήθηκε καθένας τῶν παῖδες τοὺς ίστοριές.

— Ανάθεμά σε γιὰ Δεδεγάτας καὶ τρὶς ἀνάθεμά σε! . . . ἀναστέναξε ὁ ταμιας.

Κι' ἔπειτα, σὰν νὰ μιλοῦσε μόνος του, ἄφορ δὲν τους μιλοῦσαν μοναχοὶ τους καὶ καθένας μὲ τὸ ποτηράκι του, πρόσθεσε:

— Αγ, γιαγκίνι καὶ σεθδᾶς! Διδασκαλεῖο τὴν ήτταν...

Κανένας διώς δὲν τὸν ἀκούσει. Εἴταπε διατίνεις μιλοῦσε μὲ τὸν ἔαυτον η μὲ τὸ ποτηράκι του.

Ο ἀποτράχαιος τῆς ἀλαταποτήρης, ὁ Κωστῆς ὁ Μονοπολίος, ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ ἄλλοι, ἀπὸ ὥρα τῷρα μιλοῦσε γιὰ κάποια λάγια σθυτή καὶ χωρὶς φυτῆλα καὶ πετρέλαιο, ποὺ ἄφινε κάθε βράδυ ἐπὶ τοῦτο στὸ γραφεῖο του:

— Λοιπὸν ποὺ λέσ, ἀγαπητὲ κονιτάφε καὶ κατῆ μον, ή λάμπα μαζ δὲν ἄναβε. Ἀλλά καὶ πὼς ν' ἄναψῃ! . . . Καὶ μέσα στὸ σποτάδι, ἔκει ποὺ πασπατεύεις καὶ φάγανεις, ἐπιάσαις δὲν ἔνας τ' ἀλλοιον τὰ χέρια..

Κανένας διώς δὲν τὸν ἀκούγει. Καθένας είχε τὸν δικό του τζαρά...

Κι' ὁ ταμιας τῷρα τραγουδοῦσε κι' αὐτός, ἀνοίγοντας ἔνα στόμα σύν πηγάδι, τὴν Ἀλεξανδρούπολι κι' εὐχόταν γιὰ τὸ Δεδεγάτας:

... φούργορος νὰ γενῇ
νὰ σένγη καὶ ν' ἀνάψῃ,
μόν' τὸ Διδασκαλεῖο
(τρού)
Θεός νὰ τὸ φιλάξῃ!..

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ δάστημα ὃ κινδύνεισαν τοὺς μισεῖς, κινδύνεισαν τοὺς κεφάλια, τούς καὶ τὸ περιφέργοι πάτ' ἔξω μαζεύοντους, κεφάλια ἀπάνω σὲ κεφάλια, σὰν πεπόνια σοφιασμένα ἀπ' ἔξω ἀπανέβικο, γιὰ νὰ δοῦνε. Είχαν μαζεύ-

τει ἄνδρες καὶ γυναίκες, μπακάληδες, πλανόδιοι φαράδες, κόσμος καὶ λαός...

Ρεκλάμα φίνα γιὰ τὸ μαγαζί! . . .

Μέσα λοιπὸν στὴ γενικὴ αὐτὴ εὐθυμία, πῶς μποροῦσε ὁ Μπροκοπίδης νὰ μείνη σφαρός, δισὶ κι' ἀντεῖχε φαροφίτες; . . .

Στὴν ἀρχὴ είτε κι' αὐτὸς τ' ἀστεία του.

— "Ἄγαντε, καὶ μένετε ἔφορος, τοῦ εἰπεὶ ὁ εἰρηνοδίκης, προτείνοντας τὸ ποτηρὶ του γιὰ τσούγκισμα, κι' ὁ Θεός νὰ σέ συνιστέσῃ! . . .

— Καὶ γιατί;

— Γιατί θὰ σου τὸ πῆ

ὅ Σηροπατάγαρος τὸ αἷμα.

Μὲ τοντούσυμιδες, μπρόκολα, περσίμουσλο λαφανά, μὲ κανκαλῆθρες, ψηλιθρο,

τότε τὴν πόρη τὸ εστιούφορο μεγάλη πλisi τοῦ κ. άνθυπαστοποιοῦ κι' ἀπάντη. Τρεπελίζοντας καὶ ἀλληλοεσταζόμενοι! . . .

τροφες:

— Καὶ μηδὲ εἶνε, τζόγια μου, οὐδὲ νὰ τὸ πῆ;

— Επειτα θέλησε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Μὲ τοντούσυμιδες, μπρόκολα, περσίμουσλο λαφανά, μὲ κανκαλῆθρες, ψηλιθρο,

φλυσούδην, κραμποτσάνα,

μ' ἀντεῖκλες, σεκουλοσέλινο

καὶ γούλες καὶ σελάνι

θὲ νὰ σου πλέξω, τζόγια μου,

μηραντίσμου στεφάνε...

"Όλοι χειροφροτίσανε.

— "Αζ, ποὺ είσαι καὶ δὲν φαίνεσαι. Δεδεαγάτες καὶ μένενο! . . . ἐφοναζε σὰν ν' ἀντατήδησε ὅλο τὸ ἄχτι, ἀπὸ μέσα του, ὁ ταμιας. "Αζ φωτεινός ὁ ὑπουργός ποὺ μετάθεσε ἀπὸ ἔξει! . . .

— Λοιπόν, η λάμπα, δέντο λέγαμε, ἦταντο ν' ἀνάψῃ, ἐξαπολούθησε δηθύνος τόρα καὶ ψευδομάρος τὸ Μονοπόλιο,

Καὶ σὰν σπρώθηκε κι' ὁ Μπροκοπίνος νὰ φρέγη, ὁ Μπενδούκας ὁ Μῆτος, ὁ «οντούτωλης», ἀπτανοβολῶν ἀπὸ ικανοποιηση κι' εὐχαρίστηση, ἀνοίξε ποτέ αὐτά τὰ παράθυρα τῆς ταβέρνας, γιὰ νὰ βλέπει ὅλος ὁ κόσμος, ἀν

ἵταν δυνατόν, ἀνοίξε καὶ τὰ παράθυρα καὶ μισοκλείνοντας τὸ ἔνα μάτι στοὺς χωριζούντας καὶ τοὺς διαφόρους μαγαζούτορες ποὺ ἔβγαιναν χωρίς σακάκι απὸ τὰ μαζιάν τους γιὰ νὰ δοῦνε, τοὺς εἶπε πονηρά:

— Τόρα θὰ δῆτε τὶ θὲ τοῦ κάμιο!

Καὶ καθὼς χρόνεις ὁ ἔφορος, πήρε τὸ καπέλλο του, ποὺ ἦταν σὰν «κουβέλλα» κι' ἀφίσεις νὰ τὸ κτυπάνη συντά πάπι πάσι του, μὲ τρόπο, ώστε τὸν πόρη τὸν βλέπουν δὲν οἱ σεταίται ἀπὸ τὸν δρόμο, σὰν γύντος ποὺ κτυπάει τὸν πέτρη του, διατάνεις φρέγην ή ἀκούδα.

— Χά, γά! Μπράβο, καὶ μένετε Καραγάνην! . . .

Τόρα πειτὲ πότετες καὶ παράθυρα ἀνοίξαν διάπλατα.

— Γειά σου, μωρὲ Μῆτος, λεβεντιά, καὶ κολά τοὺς διορθώνεις! ἀκούστηκε απ' ἔξω μιὰ φωνή.

Καὶ τὰ σχόλια δέσσαντας καὶ πήραν, δταν σὲ γλεντεέδες τρεπελίζοντας καὶ ἀλληλοεσταζόμενοι, κίνησαν, νύχτα ἀργά, νὰ φύγουν.

Κάπασε τὸ καπέλον τῷρα, θίστερο, ἀπὸ δὲν αὐτά, νὰ ἐπιβάλλεις τὸν Μπροκοπίδην στὸ χωριό! . . .

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν περιφέργοι πάτ' τὸν πέτρη τους, τίς πέραναν γιὰ τὸ πλάτημα τῆς γαντασίας του.

— Θά «ειλέ τσουζέι», φώνει, εἴτε πειτὲς κι' χωριζοί, καὶ τοῦ φάνηκε πώς εἰδε νεράδες καὶ κατοικούδαρος.

— Καλά ποὺ δὲν μᾶς εἴτε πώς εἰδε καὶ τὰ δέντρα νὰ γορεύουν! . . .

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συν- Πλανόδιοι φαράδες, κόσμος καὶ λαός.'

Λοιπόν ποὺ λέσ, κουμπάρε καὶ κατῆ μου, ή λάμπα δὲν ἄναβε...